

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

Cap. V. Quaenam Catholici omnes in his Calvinianorum sententiis
desiderent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

gratia fœdus cum peccatoribus & damnationi obnoxii hominibus inire & sancire poterit ac voluerit.

3. Esti Christus pro omnibus & singulis hominibus reconciliationem cum Deo & remissionem peccatorum promeruerit, nemo tamen secundum Novi & gratiosi fœderis pactum, aliter, quam per fidem beneficiorum merito Christi partorum re ipsa sit particeps: nec peccata hominibus peccatoribus remittuntur, antequam actum & vere in Christum credant.

4. Credere, Christum pro se mortuum esse, ij soli tenentur, pro quibus Christus mortuus est. Reprobi vero, quos vocant, (reliqui Calvinistæ, nêpe Gomaristæ) pro quibus Christus mortuus non sit, (vt ijdem volunt nec ad istam fidem obligari, nec propter incredulitatem contrariam iuste possent damnari: quin si qui tales Reprobi essent ij credere tenerentur Christum pro se mortuum non esse.

Hæc Remonstrantium Calvinianorum contra Fratres suos erat sententia prolixè in actis eorundem à pag. 281 ad 370 probata, in qua non procul abirent à veritate nisi in 3. Thesi nimium soli Fidei Historiæ vim, neglecta caritate dedissent & Baptismum omisissent in parvulis, vti viam salutis. Porro de Dei Gratia eiusq; operatione in Homine ijdem Remonstrantes A. 1619. 16. Dec. xii. exhibuerunt Theses parte 3. Actorum fuerum pag. 1. exprestas, quas etiam usque ad pag. 183. comprobare aduersus ceteros Calvinistas allaborarunt. Sed eas ob materiæ illius subtilitatem omittendas octonas Theses cum posuissent easdem ad pag. 349. comprobantur Hæc obiter attingere necessarium fuit, vt ea, quæ ex Tridentino afferentur aduersus sectarios Concilio, elucescant, nec contra umbras definita putentur.

Quidam in his Calvinianorum tam Remonstrantium, quam Contra-Remonstrantium sententijs, de prædestinatione improbant Catholici.

CAP. V.

I. Iudicium de duabus sententijs Calvinianorum in Communi.

II. Iudicium de ipsâ magis in specie.

I. **V**niuersim Ecclesia Romana, vti sapientissima Ecclesiarum omnium mater, monente Apostolo optavit, vt à re tam ardua, qualis est prædestinationis, filij sui lacte opus habentes, extra Theo-

logicas Scholas & Concilia rite indicta, abstinere: & vt etiam hi ipsi, quibus ea de re agendi est potestas, magna sobrietate eam materiam tractarent: quin & prohibuit de aliquot, hanc materiam concernentibus quæstionibus, typis quicquam vulgari. Cui etiam prohibitioni sanctissime Magni in Ecclesia Doctores paruiffe noscuntur. Damnat igitur in vtraque Calvinianorum factione ausus temerarios, quibus illi in dæmoni illotis, vt dicitur, manibus sanctum attingere sunt ausi, dolerque tantam blasphemiarum copiam miseræ plebi esse in manus datam, dum in foro & muro, in transtris & forulis de tam grandibus mysterijs, aperto puteo abyssi disputatur vt plebes garrindo & errando & blasphemando aërem, id est Ecclesiam, ac solem Apocalypiticum (a) nempe diuinitatem, tanquam eriorum eclipsibus innumeris obscurant. Atque ideo eadem Ecclesia Romana spiritu Dei docta suos, & omnes pariter alloquitur (b) *Fili carissimas disputate de alia materijs, & de occultis iudicijs, cur iste sic relinquatur, & ille ad tantam gratiam assumitur: cur etiam ille tam eximia exaltatur. Ista omnem humanam facultatem excedunt, nec ad inuestigandum iudicium diuinum, vlla ratio præualeat vel disputatio. Quando ergo hac tibi suggerit inimicus, vel etiam quidam curiosi inquirunt homines, responde illud Propheta: Inustus es Domine & rectum iudicium tuum, & iudicia Domini vera, iustificata in semetipsis. Et: Cum quidam anxius inter metum & spem frequenter fluctuaret, & quadam vice mœrore confectus in Ecclesia ante quoddam altare se in oratione prostrasset, hac intra se reuoluit dicens: Si scirem, quod adhuc perseueraturus essem! statimque audiuit diuinum responsum: Quod si hoc scires, quid facere velles? Fac nunc, quod nunc facere velles, & bene securus eris. Moxque consolatus & confortatus diuina se commisit voluntati, & cessauit anxia fluctuatio. Hæc in commune cunctis suadet spiritus Dei, maxime plebi.*

2. Quid vero eruditioribus eadem Romana tenendum tradat Ecclesia, sobrie profus in Tridentino Concilio exarat Sess 6 cap. 12. tanta certè sobrietate, vt temerarium vulgus omnino in turborem det. Audiamus. Nemo, quamdiu in hac mortalitate viuatur, de arcano diuina prædestinationis mysterio, usque adeo præsumere debet, vt certo statuatur se omnino esse in numero prædestinatorum: quasi verum esset, quod iustificatus aut amplius peccare non possit, aut si peccauerit, certam sibi respicientiam promittere

a Apoc. cap. 9. b Thom. Kemp. lib. 3. Imit. Christi c. 98. c apud eund. lib. 1. c. 25.

mittere debent: nam, nisi ex speciali revelatione sciri non potest, quos Deus elegerit. His adiungo: ex eadem lesione Canones, ex quibus optime sese armabit, qui in hac palæstra cum Calvinianis confliget, ut neutra eorum factione perdatur.

DE IUSTIFICATIONE.

CANON I.

Si quis dixerit, e hominem suis operibus, quæ vel per humanam naturam, vel per legis doctrinam fieri absque divina per Iesum Christum gratia posse iustificari coram Deo; anathema sit. c. sup. c. 1. & 3. Rom. 3. 1. Cor. 1. 5.

CANON II.

Si quis dixerit, ad hoc solum divinam gratiam per Christum Iesum dari; ut facilius homo iuste vivere, ac vitam æternam promereri possit, quasi per liberum arbitrium sine gratia utrumque, sed agrè tamen, & difficulter possit, anathema sit. f. d. c. Milevit. c. 5. Conc. Afri. cap. 80. & c. ult. de cons. dist. 4.

CANON III.

Si quis dixerit, sine præveniente & Spiritus sancti inspiratione, atque eius adiutorio, hominem credere, sperare, diligere, aut punire posse sicut oportet, ut ei iustificationis gratia conferatur, anathema sit. g. Conc. Araus. 2. c. 6. supra cap. 5. Rom. 5.

CANON IV.

Si quis dixerit, liberum hominis arbitrium à Deo motum, & excitatum nihil cooperari assentiendo Deo excitanti, atque vocanti, quo ad obtinendam iustificationis gratiam se disponat, ac præparet, neque posse dissentire, si velit, sed veluti in anime quoddam nihil omnino agere, mereque passivè se habere, anathema sit.

CANON V.

Si quis liberum hominis arbitrium post Adæ peccatum amissum, & extinctum esse dixerit, aut rem esse de solo titulo, immo titulum sinere, figmentum denique, à se ut ana in vœtum in Ecclesiam; anathema sit. h. Vide Aug. lib. 1. cont. 2. epist. Pelag. c. 2.

CANON VI.

Si quis dixerit, non esse in potestate hominis, vias suas malas facere, sed malè opera ita, ut bona. Deum operari, non permissivè solum, sed etiam propriè. & per se, a deo, ut sit proprium eius opus non minus proditio Iuda, quam vocatio Pauli; anathema sit. i. Vide Aug. lib. 1. cont. 2. epist. Pelag. c. 3. & Prosp. Sentent. 14. ad cap. Gallorum, & respon. ad O. obiez. Vincent. Ioan. 1. Conc. Arausica num. 2. circa fi.

CANON VII.

Si quis dixerit, opera omnia, quæ ante iustificationem fiunt, quacumque ratione facta sint, verè esse peccata vel odium Dei mereri, aut, quanto vehementius quis nititur se disponere ad gratiam, tanto cum gravius peccare; anathema sit.

CANON VIII.

Si quis dixerit, gehenna merum, per quem ad misericordiam Dei de peccatis dolendo confugimus, vel à peccando abstinemus, peccatum esse, aut peccatores peiores facere; anathema sit. k. Psal. 17. Luc. 12. & Marc. 9. in fin.

CANON IX.

Si quis dixerit, sola fide impium iustificari, ita ut intelligat nihil aliud requiri, quod ad iustificationis gratiam consequendam cooperetur, & nulla ex parte necesse esse eum sua voluntatis motu præparari, atque disponi; anathema sit. l. supra c. 1. & 2.

CANON X.

Si quis dixerit, homines, in sine Christi iustitia, per quæ nobis meruit, iustificari, aut per eam ipsam formaliter iustos esse; anathema sit. m. sup. c. 7. Gal. 2. & 5. Epho. 1. & 4.

CANON XI.

Si quis dixerit, homines iustificari vel sola imputatione iustitiæ Christi, vel sola peccatorum remissione, exclusâ gratia, & caritate, quæ in cordibus eorum per Spiritum sanctum diffundatur, atque illis inharcat; aut etiam gratiam, quæ iustificamus, esse tantum favorem Dei; anathema sit. n. Rom. 5.

CANON XII.

Si quis dixerit, o fidem iustificantem nihil aliud esse, quam fiduciam divine misericordie, peccata remittentis propter Christum, vel eam fiduciam solam esse, quæ iustificamus; anathema sit. o. supra cap. 9.

CANON XIII.

Si quis dixerit, omni homini ad remissionem peccatorum assequendam necessarium esse, ut credat certò, & absque ulla hæsitatione propria infirmitatis & indispotionis peccata sibi remissa; anathema sit.

CANON XIV.

Si quis dixerit, per hominem à peccatis absolvi, ac iustificari ex eo, quod se absolvi, ac iustificari certo credat; an neminem verè esse iustificatum, nisi qui credat se esse iustificatum, & hac sola fide absolutionem & iustificationem perfici, anathema sit. p. sup. c. 9.

CA

CANON XV.

Si quis dixerit, d hominem renatum, & iustificatum tenari ex fide ad credendum, se certo esse in numero prædestinatorum: anathema sit. d Aug. c. 13. lib. de corrept. & gratia, sup. c. 12.

CANON XVI.

Si a quis magnum illud usque in finem perseverantia donum se certo habiturum, absoluta: & infallibili certitudine dixerit, nisi hoc ex speciali revelatione didicerit: anathema sit. a Aug. li. de bono perfeu. c. 13. supra c. 12. & 13. Gal. 3. Ezech. 43.

CANON XVII.

Si quis iustificationis gratiam non nisi prædestinatis ad vitam contingere dixerit; reliquos vero omnes, qui vocantur, vocari quidem, sed gratiam non accipere, ut patet b diuina potestate prædestinatos ad malum: anathema sit. b Conc. Arauf. 2. c. 25.

CANON XVIII.

Si quis dixerit, c Dei præcepta homini etiam iustificato, & sub gratia constituto, esse ad obseruandum impossibilia, anathema sit. c supra c. 11. i. Ioan. 5.

CANON XIX.

Si quis dixerit, nihil præceptum esse in Euangelio præter fidem, cetera esse indifferentia, neque præcepta, neque prohibita, sed libera: aut decem præcepta nihil pertinere ad Christianos anathema sit.

CANON XX.

Si quis hominem iustificatum, & d quantumlibet perfectum dixerit non teneri ad obseruantiam mandatorum Dei, & Ecclesie, sed tantum ad credendum: quasi vero Euangelium sit nuda, & absoluta promissio vite æternæ, sine conditione obseruationis mandatorum: anathema sit. d Similis error erat B. gardorum a Concil. Viennensi damnatorum sup. cap. 11.

CANON XXI.

Si quis dixerit, Christum Iesum à Deo hominibus datum fuisse ut redemptorem, cui fidant, non etiam ut legislator em, cui obediunt: anathema sit.

CANON XXII.

Si quis dixerit, b iustificatum, vel sine speciali auxilio Dei, in accepta iustitia perseverare posse, vel cum eo non posse. anathema sit. b sup. 13.

CANON XXIII.

Si quis hominem semel iustificatum dixerit c amplius peccare non posse, neque gratiam amittere, atque ideo eum, qui labitur, & peccat, numquam verè fuisse iustificatum, aut contra, posse in tota vita peccata omnia, etiam venialia, vitare, nisi ex speciali Dei privilegio,

quemadmodum de beata Virgine tenet Ecclesia: anathema sit. c sup. 3. 14.

CANON XXIV.

Si quis dixerit, d iustitiam acceptam non conseruari, atque etiam auferri coram Deo per bona opera: sed opera ipsa fructus solummodo, & signa esse iustificationis adeptæ, non autem ipsius augenda causam: anathema sit. o sup. c. 10.

CANON XXV.

Si quis in quolibet bono opere iustum, c saltem venialiter peccare dixerit, aut, quod intolerabilius est, mortaliter, atque ideo pœnas æternas mereri: tantumque ob id non damnari, quia Deus eius opera non imputet ad damnationem: anathema sit.

CANON XXVI.

Si quis dixerit, a iustos non debere pro bonis operibus, qua in Deo fuerint facta, expectare, & sperare æternam retributionem à Deo per eius misericordiam, & Iesu Christi meritum, si bene agendo, & diuina mandata custodiendo usque b in finem perseverarint: anathema sit. a supra c. 16. b Mat. 14.

CANON XXVII.

Si quis dixerit, c nullum esse mortale peccatum, nisi infidelitatis, aut nullo alio, quantumvis graui & enormi præterquam infidelitatis, peccato semel acceptam gratiam amitti: anathema sit. c. 1. Cor. 6. sup. c. 15.

CANON XXVIII.

Si quis dixerit, amissa per peccatum gratia, simul & fidem semper amitti, aut fidem, qua remanet, non esse veram fidem, licet non sit viuua, aut eum, qui fidem sine caritate habet, non esse Christianum: anathema sit.

CANON XXIX.

Si quis dixerit, eum, qui post Baptismum lapsus est, non posse per Dei gratiam resurgere, aut posse quidem, sed sola fide amissam iustitiam recuperare sine sacramento Pœnitentiæ, prout sancta Romana, & vniuersalis Ecclesia à Christo Domino, & eius Apostolu edocta, hucusque professæ est, seruauit, & docuit: anathema sit.

CANON XXX.

Si quis post acceptam iustificationis gratiam cuilibet peccatori pœnitenti ita culpam remitti, & reatum æternæ pœnæ deleri dixerit, e ut nullus remansat reatus pœnæ temporali exoluenda vel in hoc seculo, vel in futuro in Purgatorio, antequam ad regna cælorum aditus patere possit: anathema sit. c Scil. 14. c. 8. & infra Scil. 25. in prin.

CA-

CANON XXXI.

Si quis dixerit iustificatum peccare & dum intuitu aeterna mercedis bene operatur: anathema sit & supra c. 12. in fin.

CANON XXXII.

Si quis dixerit, hominis iustificati bona opera ita esse bona Dei, ut non sint etiam bona ipsius iustificati merito aut ipsum iustificatum bonis operibus, qua ab eo per Dei gratiam, & Iesu Christi meritum, cuius vivum membrum est, sunt, non verè mereri augmentum gratiae, vitae aeternae, & ipsius vitae aeternae, sit a tamen in gratia accesserit, consecutionem atq; etiam gloria augmentum: anathema sit.

CANON XXXIII.

Si quis dixerit per hanc doctrinam Catholicam de iustificatione, à sancta Synodo hoc praesenti decreto expressam, aliqua ex parte gloria Dei, vel meritis Iesu Christi Domini nostri, derogari, & non potius veritatem fidei nostrae, Dei denique ac Christi Iesu gloriam illustrari: anathema sit.

Atque est sobria Romanae Ecclesiae doctrina, quae reliquis subtilitatibus in hac materia ex Sp. S. dictaminae definiendis manum habens prudenter admonere superfedit, nisi in eo qd S. D. N. Innocentius X. P. M. quaedam huc pertinentia, definire necessitas Belgii & Galliae coegit, quae non incongrue praemissis adnecto.

INNOCENTIUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Universis Christi fidelibus Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Cum occasione Impressionis libri, cui Titulus, Augustinus Cornelij Jansenij Episcopi Iprensis, inter alias ejus opiniones orta fuerit, praesertim in Gallijs, controversia super quinque ex illis, Cöplures Galliarum Episcopi apud Nos instituerunt, uti easdem Propositiones Nobis oblatas expendere, ac de unaquaque earum certam, & perspicuam ferremus sententiam.

Tenor verò praefatarum Propositionum est pro ut sequitur.

Prima: *Aliqua Dei praecepta Homines iustis voluntibus, & conantibus, secundum praesentes, quas habent vires, sunt impossibilia; deest quoque illis Gratia, qua possibilia fiant.*

Secunda: *Interiori Gratia, in statu Natura lapsa nunquam resistitur.*

Tertia: *Ad merendum, & demerendum in statu Natura lapsa non requiritur in Homine libertas à necessitate, sed sufficit libertas à Coactione.*

tate sed sufficit libertas à Coactione.

Quarta: *Semipelagiani admittebant praeventis Gratia interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium fidei & in hoc erant Haeretici, quod vellent eam Gratiam talem esse, cui posset Humana voluntas resistere, vel obtemperare.*

Quinta: *Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino Homines mortuū esse aut sanguinē fuisse.*

NOS, quibus inter multiplices curas, quae animum nostrum assidue pulsant, illa in primis cordi est, ut Ecclesia Dei Nobis ex Alto commissa, purgatis pravatum Opinionum erroribus, turè militare, & tanquam Navis in tranquillo Mari, sedatis omnium tempestarum fluctibus, ac procellis, securè navigare, & ad optatum salutis Portum pervenire possit.

Pro rei gravitate, coram aliquibus S. R. E. Cardinalibus ad id specialiter saepius congregatis, à pluribus in Sacra Theologia Magistris, eisdem quinque Propositiones, uti supra Nobis oblatas, fecimus singillatim diligenter examinari, eorumque suffragia, tum voce, tum scripto relato maturè consideravimus, eosdemque Magistros varijs coram Nobis actis Congregationibus, prolixè super eisdem, ac super earum qualibet differetes audivimus.

Cum autem ab initio huiusmodi discussionis ad divinum implorandum Auxilium multorum Christi fidelium preces, tum privatim, tum publicè indixissemus, postmodum iteratis eisdem ferventijs, ac per Nos sollicitè implorata Sancti Spiritus Assistentia, tandem Divino Numine favete, ad infra scriptam devenimus Declarationem, & Definitionem.

Primam praedictarum Propositionum: *Aliqua Dei praecepta Homines iustis voluntibus, & conantibus, secundum praesentes, quas habent vires, sunt impossibilia; deest quoque illis Gratia, qua possibilia fiant: Temerariam, Impiam, Blasphemam, Anathemate damnatam, & Haeticam declaramus, & ut talem damnamus.*

Secundam: *Interiori Gratia in statu Natura lapsa nunquam resistitur: Haeticam declaramus, & uti talem damnamus.*

Tertiam: *Ad merendum & demerendum in statu Natura lapsa non requiritur in Homine libertas à necessitate, sed sufficit libertas à Coactione: Haeticam declaramus, & uti talem damnamus.*

Quartam: *Semipelagioni admittebant praeventis Gratia Interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium Fidei, & in hoc erant Haeretici, quod vellent eam*

Bbb

Gra-

Gratiam talem esse, cui humana voluntas possit resistere, vel obtemperare: Falsam & Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Quintam: Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut Sanguinem sudasse, Falsam, Temerariam, Scandalosam, & intellectam eo sensu, ut Christus pro salute dumtaxat Prædestinatorum mortuus sit: Impiam, Blaphemam, Contumeliosam, Divinæ Pietati Derogantem, & Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

An. à Nat. D. N. Jesu Christi M. DC. LIII. Indictione VI. &c. nona die Mensis Junij affixa & publicata Roma, ac deinceps per alias Christiani Orbis Provincias, ad quas pertrahebatur.

Hac damnatione perstricta est Gomaristarum doctrina, de quorum prompeuarijs & sententijs facta fuerunt ex Propositionibus. Etenim I. Propositio ab Innocentio X. damnata est Gomaristarum, quæ Remonstrantes damnant Actorum suorum parte 3. Thesi 6. & ostendunt pag. 33. à Gomaristis doctam esse, adductis verbis, forumque Authorum ex collatione Hagienfis pag. 57. & 209. Triglandio, Geselio, Calvino, Beza, Zregedino, Piscatore, Dammanno, Dontclockio, Thyfio, Martyre, Zanchio, Zeppero &c. Calvinianis.

II. Propositio damnata ab Innocentio X. etiam est Gomaristarum, uti ostendunt Remonstrantes Actorum suorum parte 3. à pag. 19. ex collationis Hagienfis pag. 207. & 208. Thesij, Triglandij, Dugauti, Dammanni, Smouti, Geselij, Zanchij, Dontclockij, Gomari, Calvinique &c. Gomaristarum ipsissimis verbis, & amplius à pag. 50. ibidem probant à Gomaristis doceri: damnantque Thesi sua.

III. Propositio ab Innocentio X. damnata est eorundem Gomaristarum, qui inter Antelapsarios, & Sublapsarios mediam sententiam inducere voluerunt, dicendo Homines eo quod à Deo ad malum seu peccatum non cogantur, sed solum alluciendo vel arcana voluntate necessitentur, libere satis peccare, & esse inexcusabiles à damnatione &c. ostendunt id & damnant Remonstrantes in suis Fratris Calvinianis tum alibi, ut Actorum suorum parte 3. à pag. 71. tum parte 2. pag. 1. ubi irident eos qui sperant illo effragio se posse efficere, ne dicatur Deus ad peccata cogere, si solum arcano modo & voluntate necessitet homines ad peccatum.

IV. Propositio ab Innocentio X. damnata, etiam fuit Gomaristarum, ut patet prolixissime ex Actis Synodi Dordracenæ, in qua Gomaristæ prævalentes, fratres suos in Schola Calviniana sob-

quod docerent Gratiam Dei talem esse, cui humana voluntas possit resistere, damnarunt, & Semipelagianos idcirco vocarunt.

V. Propositio ab Innocentio X. damnata, etiam est Gomaristarum, uti patet ex parte 2. Acto: tum à Remonstrantibus editorum à pag. 189. ad pag. 170. maxime à pag. 187. ubi Remonstrantes suorum Contra-Remonstrantium verba incipiunt adnumerare, quibus impiè doceat Christum D. N. non pro omnibus hominibus, sed solum pro Electis seu prædestinatis fuisse passum.

Haber igitur Romana Ecclesia hanc gloriam, quæ uti à suo Episcopo Innocentio I. vidit damnatos Abnegatores Gratia hæreticos Pelagianos; ita à suo Innocentio X. viderit oppressos, alios hæreticos, qui Gratia affixerunt irresistibile & necessitate, & habet Ecclesia Catholica errandi, quæ caritate scindendi periculis paternè liberata, unde patri suo amantissimo semper gratias agat memoriamque eius in benedictione conservet sempiternam.

De Confessione Belgicarum Ecclesiarum & quænam circa eam acciderint.

C A P U T V I.

- I. Confessionis illius Argumentum, origo, & probur.
- II. Summarie contenta in ea Confessione dogmata.
- III. Errores graves in ea Confessione admissi.
- IV. Quod hos errores Armeniani seu Remonstrantes agnoverunt.
- V. Dei Providentia & in Ecclesiam Catholicam beneficentia in eo quod permisit Remonstrantes opprimi à Gomaristis.

I. Confessio Ecclesiarum Belgicarum, pluribus Gallica An. 1562. Belgica sæpius, Latina, Germanica imò Græca etiam linguis edita, constat XXXVII. articulis cõplectibus ut Titulus ait, summam doctrinam de Deo, & æterna animarum salute. Non est autem arbitrandum, quasi olim Belgarum Ministri, aliquando in unum locum congregati, dogmata huiusce Confessionis inter se collata, maturè deliberatione, & Doctorum hominum oppositione aut examine multo præmissa, demum consentiendo unanimitè concluderint, & populo credenda tenendaque proposuerint, uti in Sacrosanctis Ecclesie Catholice Concilij fieri cõsuevit, & novissime in Trid. factum fuisse cõstat; sed omnia Confessionis illius dogmata & eorum methodus, non est aliud quam privati doctoris in museo reformatæ Theologie conceptum temere opus, siquidem sapientia